נזירה סגורה הרמטית

כריסטיאן דיור לא האמין, עד הרגע האחרון, שיקראו לו ז"ל כבר בגיל חמישים. וכך לא הספיק להיות דתי, כמו שקיוה. עכשיו הגשים יורשו השני, מרק בוהן, חלק מחלומו: צרור כלות קדושות. הכלה האופיינית ליוני־יולי שלו היא נזירה תמה, סגורה הרמטית, שמבעד לברדס האינקוויזיטור שלה מאיימות על הקורבן־החתן עיניים צבועות נוצריות. במקום הילה יש לה שושנה. ובליל הכלולות היא סופרת את חרוזי התפילה שבידה. אסור? (ראה תמונה). שמלת הכותנה־אורגאנזה שלה — קלוש, ושוליה — שלושה כפלים אופקיים, המצויים במקביל גם על קצות הברדס הקטוע לפנים ונסרח מאחור. ואגב, איפה הצלב — על הלב?

איש אחר, ז'אק גריף, האמין שההיסטוריה נצחית, ותיכנן גם הוא לאוגוסט, כלה מודרנית, בסיגנון פלגשות החצר של וילאיאם הכובש. ווהי כתונת־שק ארוכה מקרפ לבן, ישרה, פשוטה, טהורה, ומסתירה בשקט הריון מתקדם. כתר עתיק על ההינומה. התחשבות רבה ביותר בחתן גילו לאנבין־קאסטילו, באלמן, ופאטו, שהעניקו לכלה שלהם חזה בינוני, ומותניים במקום. קלוש סימלי וכיוצים. הם הורידו לה את התחתונית.

* * *

זכי ככה!

שכחי מה שלימדו אותך בגיל שנה. בקיץ הזה הולכים אחרת. הצעדים גדולים, נמרצים אבל אחריריים, כמו של תלמידה בלי ילקוט. משתדלים להרים את הפליסה באופן טבעי, ולגלות את כל הברכיים (תמונה מימין).

העמידה: הבליטי קדימה את הירכיים, הכניסי את החזה, והושיטי את הראש קדימה — רצוי הכל בבת אחת (תמונה משמאל). כך חוסכים זמן. בשום אופן אסור לטופף כמו גיישה יפאנית שבלעה מטאטא.

כובע חובשים כשהשוליים במצב אופקי. (משמאל) הולכים עם הראש נטוי קדימה, והעיניים מושפלות. איך עוברים את

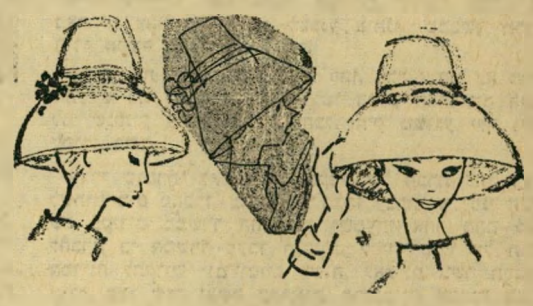

הכביש? לא עוברים. חלילה, אסור לספור את הכוכבים (באמצע) בכובע בחודשים הקרובים אומר השיק. כובע ברוח: מחזיקים את השוליים בשתיים־שלוש אצבעות חיננויות (מימין).

* * *

ליידי בחדרו של גבר

תנועה אדירה של נשים הרעבות לנימוס התגבשה לאחרונה בתל־אביב. הן אינן מסוכנות לציבור — עדיין לא — והפעילות שלהן מסתכמת בארגון חוגים להתנהגות יפה, ובניהול קורסים מזורזים לבחורות לא מחונכות. אפילו ראש הטקס, אברהם גילבוע, נרתם לרעיון. ובחמסין האכזרי האחרון הרצה על נמוסים ממלכתיים לפני 400 חברות ויצ"ו עם נס־קפה בשרתון.

תסכימו בכל לב, שזוהי תופעה מעודדת. אחרי הכל, החיים הרבה יותר משכנעים כשלא מנקים את השיניים מולכם. אבל התבוננו לרגע בצידו השני של המטבע. הוא שחור. כי בעוד שהאשה הממוצעת לומדת בהרצאות באלה מהי הדרך הקוקטית ביותר להעליב שגריר, או איך להגיב בחברת מזלג, היא אינה זוכה לתדריך מינימאלי במצבים חיוניים באמת. מחריד לחשוב שבחורה, היודעת לאכול דגים, אינה יודעת איך להתנהג במחיצתו של גבר אמיתי.

ידידות אמיתית, כפי שאת יודעת היטב, אפשר לנהל בהצלחה, פחות או יותר, במושב אחורי של טופולינו, במוסד ממשלתי, במשרד, בבניין בלתי־גמור, בבניין ציבורי, בחצר, במחסן ועל פסנתר־כנף. אבל חשבת פעם שאפשר להיות ידידים גם בחדר? נשמע בלתי־רגיל, נכון? אבל ניתן לביצוע. ולכן, השיעור הראשון בנימוס יתנהל תחת הגושא:

איך תהיי לידי בחדרו של גבר? הגברת אמילי פוסט מתלבטת לאורך שלושה עמודים בספרה אטיקט (הספר הכחול למינהגי החברה, הוצאה מספר 78), אם הנימוס מתיר לאשה צעירה להיכנס לחדרו של גבר, ועוד. האגדה מספרת שהיו פעם נשים שהאמינו שזה חוסר נימוס. הן מתו, תודה לאל. ובאשר לך, שנני מהר את החרוז הבא: לכל חדר יש גם דלת. לפניה משתרע חדר־מדרגות גורא, שצפים בו שכנים, חתולים, ילדים, מכר בלתי־צפוי (אתמול היית האורחת שלו) ואסונות רבים אחרים. לכן, עברי אותו במהירות המכסימאלית. אל תרוצי.

בכל חדר־מדרגות יש כלב אחד או יותר, שינבח עליך. אל תתרשמי מזה, הוא מקבל בשביל זה עצמות. אל תתרגשי גם כשמכשפה נקייה תפתח את הדלת בקומה השנייה ותיילל: „הוא נשך אותך?". עני תמיד: „כן", כדי שהיא תאמר: „הוא נושך כל אחד" ותסגור את הדלת. זה הכל.

כשאת מדלגת על המדרגות בחברת הגבר, אל תתעקשי להעלות שם אור. האזני במעקה וצעדי בחשכה אחריו. יש לו אלפי נימוקים להסתיר אותך: הוא אינו רוצה לעשות רושם על השכנים. הוא נשוי. יש לו חברה. את מכוערת. את נשואה. את לא־הגונה, וכדומה.

סוף־סוף עברת את הגיהינום השחור והגעת למקום המבטחים הארעי — החדר. גם כאן אל תתפרצי לפני שתהיי בטוחה שאין לו אמא הסובלת מנדודי־שינה בחדר הסמוך. בכל הבחורות, בלי יוצא מהכלל, חבוייה הנטייה המכוערת לחטט בחפציו, מכתביו, צוארון חולצתו, ברגע שהוא עוזב לרגע את החדר.

סוג אחר של בחורות משוכנעות שאם הן תכתובנה את שמן על שכבת האבק שהצטברה על המזנון שלו, הן תעשינה עליו רושם טוב של נקיות וציניות. ההיפך הוא הנכון. הוא ייעלב, ויהיה בטוח שהן רומזות שמלוכלך אצלו, מה שאמנם נכון. את אל תזכירי לו שהגיע הזמן להחליף סדין. הוא יודע, וזה אינו הסדין שלך.

כאן כדאי להזכיר את עניין המחמאות. יצרי את הרושם שהוא הגבר הנערץ עליך ביותר. הוא יאמין לך אבל — וכאן טמונה הסכנה: הוא יתחיל לחשוב שהוא יותר מדי טוב בשבילך. לכן אל תעברי את הגבול. מותר לך לאמר: „יש לך גוף נהדר. אני בטוחה שהוא הכי יפה מגופות כל החברים שלי — מעל לחזה." הוא יתפלא: „מה בעניין מתחת לחזה?" עני: „אמרתי משהו על זה?" הוא מודאג: „אם משהו לא בסדר עם הבטן שלי, את יכולה להגיד." עני: „אתה אמרת ככה. לא אני." זה יספיק לו.

7 הערות חשובות אחרונות: (1) לפני שאת מנשקת אותו, הוציאי את הסיגריה מפיך. אולי הוא רגיש לניקוטין. (2) אל תכבי בו סיגריות, כשסמוך לך מונחת מאפרה אחרת. (3) אל תאכלי תפוזים וביסקחיטים במיטה. (4) אל תאמרי לו: „לא איכפת לי בכלל שאתה מכוער כזה," אם הוא כזה. (5) אל תבהצי אצלו. בחורה מסודרת מורידה את השמלה בזמן. (6) הוא יזכרך לטובה אם תעני בשלילה לשאלה: „את רעבה?" (7) אל תלחשי שלמה אם שמו אלי.

כמה מאוחר עליך להישאר בחדרו? תלוי. אם אתם חסידים של שיחה ידידותית אחרי־הצהריים, הסתלקי חצי שעה לפני שאשתו חוזרת מהעבודה, כדי שיספיק להתאושש. כשזה מתרחש בלילה: שוב, זכרי שנערה הגונה אינה יוצאת מחדרו של גבר אחר חצות. משום כך, כשאת נוכחת לפתע שכבר שתים, הישארי בחדרו עד אור הבוקר. האם תעיזי לדרוש מגבר, שזה עתה הוכיח לך את ידידותו העזה, שיתלבש ויביא אותך הביתה בשתיים בלילה, בגלל איזו קפריזה טיפשית של אמך?

מה להשאיר? השארת אחד מחפציה האישיים של האשה בחדרו של גבר, איתו בילתה, היא אחת התכונות העיקריות בהן ניכרת ליידי. ברומנים היא משאירה ביריות, או תכשיט. ביריות אין לך. ועל תכשיט חבל. מחר הוא יקשט בזה ידידת־נפש אחרת שלו. המזכרת היפה ביותר להשאיר לגברת שתמלא את מקומך מחר — הן שערות — עקרי כמה שערות מהראש ופזרי אותן בכיור, באמבטיה ועד הסדין. הוא לא יבחין בהן, והיא — מאוד. נצחית יותר היא — הנשיכה. במקום בולט על הכתף או השפה. היא אינה יורדת בבנזין.

האם עליך להיות טפשה? בהחלט. יותר מתמיד. אין פגיעה קשה יותר בנימוס הטוב מאשר להיות חכמה במקומות מסויימים. בחדרו, למשל. לכן, גם אם השקפתך האישית אומרת לך ששתיים ועוד שתיים הם ארבע, אל תאנסי אותו לקבל זאת. אחרי ככלות הכל, זוהי ארץ דמוקראטית, ומותר לו לחשוב אחרת.

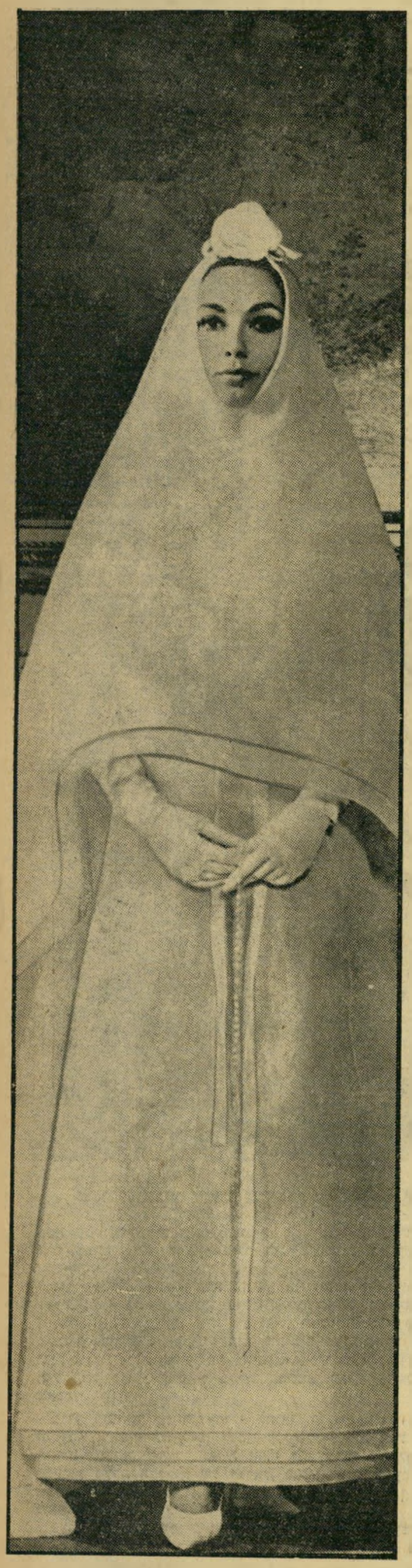

הכלה הקייצית של דיור